

que ad ea nō vident q̄ futura sunt: s̄ ad p̄terita pertinere. Qd licet experiri in eis dictis vel canticis: quoꝝ serice mēoiter reddimus. Nisi enīz p̄uidemus cogitatione qd sequit: non vtiꝝ diceremus. Et tñ vt p̄uideamus: nō p̄uidentia nos instruit: s̄ mēoria. Nam donec si niaſ om̄e qd dicimus: siue canimus: nihil ē qd nō p̄uisum, p̄spectuꝝ p̄fcrat. Et tñ cū id agimus: nō dicimur p̄uidenter: s̄ memoriter canere vel dicere: t̄ qui hoc in multis ita p̄ferendis valent plurimū: nō solet eoꝝ p̄uidentia: s̄ mēoria p̄dicari: fieri ista in animo vel ab aīo nostro nouimus: t̄ certissimi sumus. Quō autē fiant: quāto attentius voluerimus aduerte re: tanto magis noster t̄ sermo succubit: t̄ ipa nō pdurat intentio: vt ad liquidū aliquid nostra intelligentia: t̄ si non lingua pueniat. Et putamus nos vtrū dei p̄uidentia eadē sit q̄ me moria t̄ intelligentia: q̄ nō singula cogitanda aspicit: s̄ vna eterna t̄ imutabili atq̄ ineffabili visione complectit cuncta que nouit: tanta mentis infirmitate posse comprehendere? In hac igit̄ difficultate t̄ angustia liber exclama-

P̄s. 138 re ad deum viuū. Mirificata est scientia tua ex me: inualuit: t̄ nō potero ad illā. Ex me q̄ p̄pe intelligo q̄ sit mirabilis t̄ incōprehensibilis scientia tua: qua me fecisti: q̄n nec meipm̄ cōprehendere valeo quē fecisti: t̄ tñ in meditatione mea exاردscet ignis vt queraz facie tuam semper.

De speculo in quo per imaginē dei trinitas eius vtcūq̄ intellecta conspicit. **A. VIII.**

Morparem substantiā scio esse sapiētiam: t̄ lumen esse in quo vident que oculis carnalibus vident: t̄ tñ vir t̄ tus tanq̄ spiritualis. Videremus nunc inquit p̄ speculū in enigmate: tunc aut̄ facie ad faciez. Quale sit t̄ qd sit hoc speculū si queramus: p̄fecto illud occurrit qd in speclo nisi imago nō cernit. Hoc ergo facere conati sumus vt per imaginē hanc qd nos sumus: videremus vt cūq; a quo facti sumus: tanq̄ p̄ speculū. Hoc si gnificat etiā illud qd ait idem aplūs. Nos aut̄ reuelata facie gliaꝝ dñi speculantes: in eandē imaginē transformamur de glia in gliam tāq̄ a dñi spiritu. Speculantes dixit: p̄ speculū videntes: nō de specula p̄spicientes. Quod in grecalingua nō est ambiguū. vnde in latinaz translate sunt aplice littgere. Ibi quiꝝ p̄speculum vbi apparent imagines rerū a specula de cuius altitudine longius aliquid intuemur. etiam sono verbi distat omnino: sat isq; apparet aplū a speculo: nō a specula dixisse: gloria dñi speculantes. Qd vero ait. In eandem imagi-

nem trāsformamur: vt iꝝ imaginē dei vult in telligi: eandēq; dicens: ista ipaz scz. id est quā speculamur: qz eadē imago est t̄ gloria dei: sicut alibi dicit. Ut quidē nō debet velare caput cū sit imago t̄ gloria dei. De quibz verbam in libro duodecimo disseruimus. Transformamur ergo dixit: de forma in formā mutamur: atq; trāsimus de forma obscura in formā lucidam: qz t̄ ipsa obscura imago dei est. t̄ si imago: p̄fectio etiā glia in quahōes creati sumus: p̄stantes ceteris aſalibz. De ipsa q̄ippe natura humana dictū est. Ut quidē nō debet velare caput cū sit imago t̄ gloria dei. Que natura in rebus creatis excellentissima: cū a suo creatore ab impietate iustificat: a deformi forma formosaz transſerit in formā. Et quippe t̄ in ipsa impietate q̄t omagis dāabile virtū tanto certius natura laudabilis. Et ppter h̄ addidit. De gloria in gloriā. de gloria creationis in gloriā iustificationis. Quis posit hoc t̄ alijs modis intelligi qd dictū est. De gloria in gloriā. de gloria fidei in gloriā speciei. de gloria qua filii dei sumus: in gloriā quasimiles ei erimus: qm̄ videbimus eū sicuti est. Qd vero adiunxit. Tanq̄ a dñi spū: ostendit gratia dei nobis p̄ferri tam optabilis transformatio bonum.

De enigmate t̄ tropicis locucionibz.

Ec dicta sunt ppter **Applin. IX.** h̄ quod ait aplūs: nunc p̄ speculuz nos videre. Quia dō addit: in enigmate mult; h̄d incognitū est q̄ eas litteras nesciūt in q̄bus est doctrina q̄dam de locutionū modis quos greci tropos vocant: eoꝝ greco vocabulo etiam nō vtimur p̄ latino. Sicut enim schemata visitatius dicimus q̄ figurās: ita visitatius dicimus tropos q̄ modos. Singulorū aut̄ modoz siue tropoz noia: vt singula singulis referant: difficillimū est t̄ insolentissimū latine enūciare. Unde q̄dam interptes nostri: qd ait aplūs q̄ sunt in allegoria: nolentes grecū vocabulū ponere: circuloq̄ndō interptati sunt dicentes: que sunt aliud ex alio significātia. Huius aut̄ tropi: id est allegorie ples sunt species. in quibus est etiā qd dicitur enigma. Diffinitio aut̄ ipsius nois generalis: dēs etiā species cōplectat necesse est. Ac per hoc sicut ois equus aſal est: nō om̄e aſal equus est: ita om̄e enigma allegoria ē: nō ois allegoria enigma ē. Quid ḡ est allegoria nisi tropus vbi ex alio aliud intelligit q̄le illudē ad theſſalonicē ſes. Itaq̄ nō dormiam sic t̄ ceteri: ſvigilem̄ t̄ sobrū ſim̄. Nā q̄ dormiūt nocte dormiūt t̄ q̄ inebriat nocte ebrij ſunt. Nos autē qui diei